

баща ми с думите: "Йорге, само за теб и нашия Сандьо ли нямаше работа в Сливен, та дойдохте да я търсите в Русе?" След това завежда двамата в една гостилница /ахчийница/ и казва на гостилничаря: "Тези две момчета ще ги храниш и поиш за моя сметка, докато стоят тук." Пари на ръка не им дал. След престоя от десетина дни те напускат Русе и се установяват на работа през лятото в една добруджанска мандра. От разказаното още веднъж се подчертава родствената връзка между поколенията от рода на Хитовите и на Джагаровите.

През 1915 г. след обявяването на Първата световна война баща ми Георги Ст. Джагаров е мобилизиран за фронта, въпреки че не е подлежал на мобилизация като текстилен майстор и преподавател в текстилното училище; бил е и глава на семейство и имал брат, който вече е мобилизиран и участва на фронта. Това станало по настояване на някои съветници от общината. Баща ми е бил буйна натура и активен участник в синдикалното движение на текстилните работници в Сливен. Носел е знамето по време на голямата текстилна стачка в Сливен през 1907 - 1908 г. След обявяване на локаут от собствениците на фабрики Георги Джагаров и други активисти в стачките не са ги приемали на работа.

След като получава мобилизационното съобщение, баща ми отива при доктор Юрдан Данчев, виден работнически и синдикален деец в Сливен, и след разговор с него преминава в нелегалност, открито се обявява против войната. Това е неговият основен мотив да не замине на фронта. Укривал се в местността "Сините камъни". Негов укривател е бил дядо Тодор Марев - Мареоолу. След предателство баща ми е заловен и съден. По време на залавянето му от него е иззет ятаган на войводата Панайот Хитов, останал от времето, когато баща му е хайдутувал с него в Сливенския балкан. Ятаганът е взет от полицията и след това изложен в предверието на общината в Сливен, където се е помещавала музейната градска сбирка. До към 1930 г. този ятаган е бил все още там. След тази година не ни е известно къде се съхранява.

Възниква основателният въпрос: "Защо след Освобождението и до сега не е ставало дума за хайдутството на дядо Теньо Джагара заедно с Панайот Хитов?" Отговорът за нас е: не е имало заинтересовани хора, които да направят този факт достояние на обществеността.

В рода ни се знае, че дядо Теньо е бил човек с характер и достойнство. Не е търсил облаги от властниците и не се е самоизтъквал като "народен борец".

След Освобождението се е занимавал с търговия. Имал е 12 - 14 коне и катъри, с които превозвал стоки от Сливен за Одрин - Цариград и обратно и от Сливен за Търново - Русе и обратно. Бил е "голям нишанджия" /стрелец/ и страстен ловец. Починал при нещастен случай - като почиствал ловното си оръжие на 17 март 1907 г. /смъртен акт № 160 от черквата „Св. Богородица“ - Сливен/.